

Förlorad i psykiatrins korridorer

Sova sig galen

Jag befriar mig ifrån friheten och gör ett misstag i tankeverksamheten. Tänker fel och tänker om. Igen. Precis som förut tar jag samma vassa kliv över kanten in i dagdrömmen och tror att jag faller. Jag faller inte. Tror jag. Jag landar i alla fall mjukt. Han fångar mig. Jag fångar mig själv i fallet. Hindrar mig ifrån att kliva av. Kliva ur. Livet. Förirrad i en dimma av Neuroleptika. Jag varken ser eller hör mina egna ord längre. Jag har drogats ner på order från övermakten. Jag ska trampas på tills jag inte finns längre. Jag har vandrat i diset i en månad nu och hittar ingen öppen dörr. Allt jag ser är sömn i alla vrår. Allt jag drömmer om är blod i mina spår. Injicerad dårskap finns det verkligen? Jag börjar tro på det nu när jag upplevt det. I en spruta befinner sig idiotin och den förgiftar min kropp en gång i veckan. Jag sover mig galen. Jag blir inte frisk. Vad hände med tron på livet? Utan förankring i murarnas värld klänger jag på väggarna i hopp om att finna nuet. Jag har tappat min värld, min tid, allt är raserat. Bruset i mina öron krusar sig likt ett löv som fattat eld. Jag har slocknat precis som den blåa glöden. Sönnen tar mig åter till det galna.

Injicerad med dårskap igen

Så förbannat olycklig med injicerad dårskap i kroppen. Ordinerad av överläkaren själv, han med känsla för människors känslor. Jag kallar det känslor medan han pratar om sjukdom och om att tänka förnuftigt. Förnuftiga känslor finns inte att hitta, inte ens i ordböcker. Känslorna drar oss dårar i håret, sliter i våra kläder och ser till att vi hamnar framför tåget istället för på tåget. Känslorna rycker tag i mina olika sidor och drar dem åt olika håll. Vilken sida ska jag följa? En

törnrosasömn senare och jag blir injicerad med dårskap igen. För ditt eget bästa får jag höra. "Nu kanske du kan koppla av en stund". Jag sover mig till kosmos slutstation och lämnar där mina demoner att rosta. Jag sover ifrån viljan, ifrån friheten som jag bar i min väska och ifrån mig själv. Ingen ser att jag söver dårskapen. Jag räknar tiden till dess att murarna raseras och dörren faller likt en död fågel som krockat med en alltför verklig fönsterruta. Fågeln känner bara smällen och kvider en sista gång medan jag står och bankar på dörren utan att den faller, i en hel evighet. Någon gång ska jag hata ner alla låsta dörrar med min egen inre ilska. Krampaktiga händer som slår och slår, medan tiden gör allt för att bestå.

Kan övermakten ta mina ord igen? Ska jag sitta här och stirra in i en blank datorskärm resterande delen av våren? Jag som flög så högt, så långt och så brett. Nu utan mod att yttra min frihet. Jag känner hur dörren till avdelningen slår tungt igen, gång på gång. Jag vill bestiga dörren, klättra över övermakten och flyga lika fritt som fågeln som inte visste om sitt öde. Kraschen kommer när jag minst anar. Fönsterrutan bara växer upp ur marken och står där så ensam på ängen. Självklart är jag fönsterblind och ser inte mitt öde speglas i solen. Jag kraschlandar lika fel som en duva med vingar skulle ha gjort. Återigen misslyckad.

"Malvina"